Sára Júlia

Maradok szerelemben

Napra nap, évre év,
kétség, majd kétségbeesés.
De elmúlt ez a tél is.
Újra ring a föld, hullámzik a rét,
meggörnyed, hasadozik a sötét,
a mákgubókban összekoccannak az apró szemek,
nem virrasztok,
álomért fűmagot vetek.
Lesz még nyár.
Forró, de nem gyűlölettel égő.
Ebben hiszek.
Hiába szólongattok sokan, hiába
fontok körbe alamizsna életek,
sok szóbeszéd, sok suttogás –
Késő.
Lidércek nem kísértenek.
Ha kell, folyót sírok léptem elé,
tengerig úszom, visz a víz, sodor az ár,
nem húz a mélység, ne féljetek.
Minden árva felnő.
A seb aprócska horzsolás.
Az igazság a szerelemé.
Lesz még nyár.
Kiderül, ki hazudik.
Hiszen ahol kérdés van,
mindig ott a válasz is.